

Lumi

- GLASILO NOVOMEŠKEGA MISIJONSKEGA KROŽKA -

Leto I. + Novo mesto, 3. okt. 1944. + Št. 3
o + o Izredna številka. o + o

Uvodna beseda.

Marsikdo bo ugibal, zakaj neki je tretja številka izšla tako hitro, saj je bilo vendar rečeno, da izide naslednja številka 15. t.m. Pa izreden slučaj zahteva, da je izšla tretja številka našega glasila že tretjega oktobra. Tretjega tega meseca je kakor veste god sv. Terezije Deteta Jezusa, naslednji dan, 4. oktobra pa praznujemo god velikega misijonarja sv. Frančiška Asiškega, velikega misijonarja. Zategadelj smo torej izdali to številko tako nepričakovano, se pa tudi spodobi, da na ta način proslavimo godove naših velikih misijonarjev.

Vinko:

FRANČIŠKOVA SMRT.

Pozdravljen mi, Frančišek brat! -
O, sestra smrt,
ji de vesel Frančišek v njo uprt. -
Prišla sem zdaj
pospremit te do večnih vrat.
Le z mano! ...

Končano -

Poslednji dih mu je utihnil

in že odhajajoč je vzdihnil:

Popelji me iz ječe tod,

moj Bog in moj Gospod! -

Utihnil spev je ptic in gajev,

dreves se lotil je drget tresljajev,

sklonile žalostne so cvetke glave,

v solzah so orosile se dobrave

in v nemi boli je ovela trata.

Frančiška - vsem tem brata

pa je obsenčil blaženiš smehljaj.

Ubožec je bogat prihitel v raj.

Blažen:

Sv. Frančišek Asiški.

Življenje sv. Frančiška, sina sončne Umbrije, ima v sebi toliko lepote in privlačnosti, da ga po pravici občuduje ves svet. Vsaka stvar mu je bila brat, sestra. Njegova ljubezen ni izključevala nikogar. Ni čudno, da je gorel tudi za rešitev duš, ki tavajo v senci zmot in nevere. Zato se je že tri leta po ustanovitvi reda, podal v misijone v Sirijo (1212-13). Vihar pa ga je vrgel na Dalmatinsko obalo; moral se je vrniti domov. Svoje apostolske oči je takoj obrnil na zapad in se odpravil v Španijo (1212-13), kjer je ustanovil nekaj samostanov in začel misijonsko delovati. Močno je hrepenel po mučeniš-

tvu, toda Bog je hotel drugače. Bolezen, ki mu jo je poslal, ga je prisilila k vrnitvi v domovino.

Vse to ga pa ni oplašilo, da ne bi poslal brate v Tunis, Maroko in Sirijo. (1218-19). Nekateri so kmalu postali mučenci.

Komaj je sv. Frančišek ozdravel, se je takoj odpravil preko svete dežele v Egipt, kjer je govoril pred Sultanom Malek-Kamelom. Sultan ga je zveseljem poslušal in bi se mogoče celo izpreobrnil, ko bi ga ne odvrčali od tega nje-govi krivoverski služabniki. Pred odhodom mu je dejal: "Moli zame, da bi mi Bog razodel, katera vera mu je najbolj všeč." Nazaj je šel preko svete dežele, katero je vzel pod svoje varstvo in se vrnil v Italijo.

V domovini je sestavil za brate novo vodilo, v katerem je postavil tudi temelje bodočemu misijonskemu delovanju manjših bratov. On je prvi izmed redovnih ustanoviteljev, ki je sprejel misijonstvo v svoj program.

Po tem napornem delu so mu moči opešale. V Egiptu je dobil namreč očesno bolezen trahom in ni proti koncu svojega življenja nič videl. Umaknil se je z nekaterimi svojimi brati na goro Alverno, kjer je živel le molitvi in žrtvi posvečen in je s tem še uspešneje pomagal pri misijonskem delu svojih sinov.

Iz tega se vidi, da si je sv. Frančišek pridobil velikih zaslug za misijonstvo. On je prvi, ki je ponesel vero izven evropskim narodom in je tako izza apostolov prvi glasnik vere, ki je na svojo zastavo napisal dobesedno izpolnitev Kristusove misijonske zapovedi: "Pojdite po vsem svetu in oznanujte evangelij vsemu stvarstvu!" (Mt. 16, 15)

S v . F r a n č i š k u A s i š k e m u .

Sijaj nebeški zablesti, deležne Kristusovih so Ran
glej, nova zvezda nam miglja, roke, noge in prsna stran,
Frančišek, naš očak, žari, saj nosil Križa blagi lik
ko znamenja mu Sezaf da: v dejanju, v srcu je svetnik.

Brat:

S K R I T A S V E T N I C A ,

a v e l i k a m i s i j o n a r k a .

3. oktober, praznik sv. Terezije Deteta Jezusa. Vreden je, da se ga spominjamo. Gospod Bog je hotel postaviti to svetnico na ta način, da je živel skrito življenje, toda to tembolj plodovito.

Kako čudovito je danes njeno češčenje povsod razširjeno. Priporočajo se ji v najrazličnejših zadevah in kako pogosta so uslišanja na njeno priprošnjo. Saj je tudi povedala v svojem življenju, da bo trosila dež rož na nas zemljane. Dejala je tudi: "Moja nebesa bodo v tem, da bom pomagala ljudem."

Sv. Terezija je postala svetnica na nenavaden način. Ni storila kakih velikih del, da bi se odlikovala na zunaj. Vse svoje, tudi najmanjše in še tako skrite dolžnosti je izvrševala izredno dobro in točno. Razumela je besede sv. evangelija: "Kdor se torej poniža kakor ta otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu (Mt, 18, 4). in: "Kdor je majhen naj k meni pride!" (Preg 9,4.) Razumela je, kako bi ugajala Jezusu in s čim bi mu delala največ veselja.

Vsa njena svetost je temeljila na duhovnem otroštvu t. j., vse svoje skrbi je prepustila Jezusu in je bila kakor otrok poslušna vsem njegovim željam, tudi če ni bilo lahko.

Pregovor pravi: "Per aspera ad astra". Tudi sveta Terezija je morala po poti križa do svoje visoke popolnosti.

Prestala je hude preizkušnje, ki so obstojale tudi v duhovni zapuščenosti. Kljub svojemu najboljšemu namenu pri vseh opravljenih je njene sestre niso razumele in jo obsojale. Ona pa je vse to potrpežljivo in darovala kot žrtev Jezusu, katerega je želela vedno bolj ljubiti, ljubiti celo do blaznosti, kakor je rekla.

In pa še drugo vročo željo je imela v svojem srcu, da bi šla v misijone in reševala duše za Jezusa. Ta želja se ji ni izpolnila. Kljub temu jo je papež Pij XI. proglasil za zavetnico misijonov. Zavetnica misijonov, pa vendar ni bila v misijonih! Doletela jo je ta velika odlika zato, ker je mnogo storila za misijone. Goreče je molila zanje in doprinala žrtve za misijonarje. Molila je tudi zato, da bi Gospod obudil čimve misijonskih poklicev. Že ob vstopu v samostan je Terezija sklenila, da bo za duhovnike veliko molila in se zanje žrtvovala. Ko se je spomnjala dveh umrlih bratcev, ji je bilo zelo težko pri srcu. Zdelo se ji je, da bi bila neizrekljivo srečna, ako bi postala duhovnika in bi se je vsak dan spominjala pri najsvetejši daritvi. Na poseben način se ji je to tudi uresničilo.

Neki bogoslovec - bodoči misijonar je poslal pismo njenemu samostanu v katerem prosi po navdihu sv. Terezije Velike za kako sestro, ki bi bila pripravljena, popolnoma se žrtvovati za zveličanje njegove duše in vseh tistih duš, ki bodo

kdaj izročene njegovim duhovniški skrbi. Obljubil je, da se bo tiste redovnice, spominjal na poseben način pri daritvi sv. maše. Določena je bila naša Terezija, kljub temu, da se ni čutila vredne tolike sreče in časti. Občutila je tedaj veliko veselje.

Čez leto dni je dobila še drugega duhovnika, da se je zanj žrtvovala. To pot je vprašala Terezija mater prednico ali bo mogla darovati svoje zasluge še komu, ko jih je že onemu misijonarju darovala. Prednica je odgovorila, da jih bo pokorščina podvojila.

V sv. Tereziji imamo prelep zgled, koliko lahko storimo za misijone, predvsem na polju molitve in žrtvovanja. Delala je sicer skrito, a Bog je hotel, da se vse to razodene, postala je celo zavetnica misijonov.

Priporočajmo ji pogosto zase svoje zadeve, obenem pa jo prosimo, naj siplje obilni rožni dež tudi na misijone!

Dobrodelec:

Sv Terezija - zavetnica misijonov.

Mala Cvetka sred poljane -

Ali jo poznate?

Sveta Terezija je od Deteta Jezusa,
roža res z nebeske trate.

Zavetnica je misijonom,

Boga za misijonarje prosi.

Kot mato ona je milijonom;
cvet obilo s sabo nosi.

Hrepenela je v misijone,

pa ji iti ni bilo mogoče.

A vseeno misijonska je svetnica;

k njej izrekaj prošnje vroče.

To so cvetke: milost božja.

z njimi dobro vse plačuje;

nam zemljanom žrtve naše

v polni meri povračuje.

O sveta Terezija,

Deteta Jezusa,

prosi za nas,

prosi BOGA za nas!